

skrifter. Forfølgelsen skal påbegyndes, medens det fremmede skib eller en af dets både endnu befinder sig i disse farvande og kan kun fortsættes uden for disse, såfremt der forinden er afgivet et synligt eller hørligt signal til standsning, og forfølgelsen ikke har været afbrudt. Forfølgelse skal foretages af dertil særligt bemyndigede skibe eller luftfartøjer i statstjeneste.

Artikel 24 og 25 pålægger enhver stat at træffe foranstaltning mod forurening af havet med olie og radioaktivt materiale m. v.

Artikel 26 fastslår alle staters ret til at nedlægge undersøiske kabler og rørledninger under tilbørlig hensyntagen til allerede udlagte kabler og rørledninger og kyststatens adgang til at iværksætte rimelige foranstaltninger til udforskning og udnyttelse af den kontinentale sokkel. I tilslutning hertil fastslår artikel 27 enhver stats pligt til at fastsætte straffebestemmelser for egne skibes beskadigelse af undersøiske kabler og rørledninger.

Artikel 28 pålægger enhver stat at gennemføre regler om erstatningsansvar for den beskadigelse, som påføres andres kabler eller rørledninger ved deres egne statsborgeres udlæggelse eller reparation af kabler eller rørledninger. Endvidere pålægger artikel 29 enhver stat at fastsætte regler om erstatning til skibsredere, hvis skibe har ofret et anker, fiskeredskaber eller lignende for at undgå beskadigelse af kabler eller rørledninger.

Artiklerne 30-37 indeholder de formelle afslutningsbestemmelser om forholdet til andre konventioner, om undertegnelse, ratifikation og ikrafttræden. Konventionen, der trådte i kraft den 30. september 1962, kan ifølge artikel 35 tidligst revideres efter den 30. september 1967.

Andre landes forbehold.

I forbindelse med Danmarks ratifikation af konventionen agter man fra dansk side at rejse indsigelse over for nedennævnte forbehold, som af en række lande er taget i forbindelse med deres undertegnelse, ratifikation eller tiltrædelse af konventionen:

Albaniens, Bjeloruslands, Bulgariens, Tjekkoslovakiets, Mexicos, Polens, Rumæniens, Sovjetunionens, Ukraines og Ungarns forbehold over for artikel 9 om statsskibes immunitet.

Irans forbehold over for *artikel 26, stk. 1 og 2* om retten til at udlægge undersøiske kabler og rør.

Indonesiens forbehold for så vidt angår forståelsen af ordene „ydre territorialfarvand“ og „indre territorialfarvand“.

Konvention om fiskeri på det åbne hav og bevarelse af dets levende rigdomskilder.

Baggrunden for ønsket om at søge tilvejebragt nye regler på dette område var, som det også fremgår af konventionens præambel, at de senere års store tekniske fremskridt med hensyn til såvel udforskning som udnyttelse af havets rigdomme har medført, at den bestående retstilstand ikke længere yder en tilstrækkelig beskyttelse af havets fauna mod hel eller delvis udryddelse. Det åbne havs største og vigtigste fiskeforekomster findes således på forholdsvis ringe havdybder og derfor fortrinnsvis i de havområder, som støder op til kysten.

Hovedproblemet for konferencen var at søge tilvejebragt enighed om en ordning, som bl. a. gjorde det muligt at sikre bevarelsen af havets levende rigdomskilder under rimelig hensyntagen både til de stater, som i særlig grad ser deres interesse i fiskeriet i det åbne hav omkring deres egne kyster, og til de stater, som fortrinnsvis udøver fiskeri på det åbne hav fjernt fra egne kyster.

Uanset at konventionen overvejende benytter udtrykket fiskeri, blev det ikke under konferencen bestridt, at bestemmelserne også finder anvendelse på havpattedyr.

Artikel 1 fastslår den alle stater tilkommende ret til at lade deres statsborgere fiske på det åbne hav, dog med forbehold af bestemmelserne i denne konvention eller anden traktatmæssig forpligtelse, men pålægger samtidig enhver stat at medvirke til at „bevare havets levende rigdomskilder“. Hvad der forstås herved, bestemmer artikel 2, som endvidere udtaler, at fredningsprogrammer skal udformes således, at man i første række sikrer fødemidler til menneskers forbrug. I overensstemmelse med et ønske fra de danske fiskeriorganisationer, som mener, at denne bestemmelse ville kunne anvendes til at lægge hindringer i vejen for det danske industrifiskeri, vil der ved ratifikationen i henhold til den i artikel 19 hjemlede adgang til at tage forbehold over for konventionens artikler fra dansk side blive givet udtryk for den opfattelse, at det ikke er muligt at tage stilling til, hvorledes havets rigdomme i fremtiden bedst vil kunne udnyttes til menneskets fordel.

Såfremt et lands statsborgere driver fiskeri på et område af det åbne hav, hvor andre ikke driver sådant fiskeri, skal vedkommende stat efter artikel 3 iværksætte eventuelt nødvendige fredningsforanstaltninger i dette område over for sine fiskere.

Såfremt flere landes statsborgere driver samme slags fiskeri i samme område, pålægger artikel 4 de pågældende stater en tilsvarende forpligtelse